

Wisseling

Hij zei dat hij van me hield, dat ik zijn alles was. We lagen in bed. Hij had zijn armen stevig om mijn naakte lichaam heen geslagen en trok me dicht tegen zich aan. Ik bevroor. Mijn spieren voelden aan alsof ze vastgeroest zaten onder mijn huid; zwaar en massief. *Waar ben ik? Wie is dit?* Mijn ogen schoten angstig van links naar rechts voordat ik hem aankeek. Hij feliciteerde me met ons zesjarige huwelijk en kustte me. Ik zoende hem niet terug. Waarom zou ik? Ik kende hem niet eens.

Ik herinnerde me Mandy nog wel. Ik heb het dan niet over jou, het evenbeeld uit een andere wereld dat ik later zou ontmoeten, maar over mijn Mandy. En natuúrlijk herinnerde ik me haar. Hoe kon een moeder haar dochter ooit vergeten? Al moest ik toegeven dat de herinnering aan haar aan het vervagen was, hoe afschuwelijk dat ook klonk. De beelden werden met de jaren onduidelijker. Het begon met de lijnen rondom haar lieve gezichtje. De fantasie vulde het weer aan. Het beeld dat ik op dat moment van haar in mijn hoofd had, kwam misschien niet meer overeen met de werkelijkheid.

Haar geboorte stond me nog helder voor de geest, samen met de pijn die daarmee gepaard ging. Ik had weleens gehoord dat je die als vrouw, op het moment dat je jouw kindje voor het eerst in je armen sluit, vergeet. Een ingebouwd mechanisme. Moeder Natuur

die er een stokje voor steekt om ervoor te zorgen dat het niet bij maar één kind blijft. Bij mij was dit niet het geval. Ik herinnerde me alles, zelfs nu nog, al die jaren later. Het gevoel dat je vanbinnen uit elkaar wordt gescheurd door een wezentje van wie je even later moest gaan houden. Het klinkt zo tegenstrijdig, maar natuurlijk is het waar. Ook bij mij. De eerste aanblik van mijn kleine meisje maskeerde de pijn misschien niet, maar ik hield op slag van haar.

Een paar jaar later was ze dood.

De herinnering aan de begrafenis stond in mijn geheugen gegrift.

In tegenstelling tot wat je in veel verhalen leest, was het geen druilerige ochtend en keken we niet vanonder de bescherming van een paraplu naar een kistje dat langzaam in de grond zakte. Het was een prachtige dag. Hartje zomer. Graadje of dertig. Alsof de wereld totaal niet geïnteresseerd was in wat er was gebeurd, zich niets aantrok van mijn pijn en verdriet. Ik vertelde mezelf dat het niet uitmaakte, dat de wereld kon doodvallen, maar ik kon niet stoppen met denken aan wat de hitte met het lichaam van mijn kindje deed.

Er waren niet veel mensen aanwezig. Jack en ik hadden weinig vrienden. Alleen Jacks ouders, zijn broer en mijn collega Christel met haar man Roger waren er. Mijn eigen vader en moeder schitterden door afwezigheid, zoals al jaren het geval was.

Maar nu stapte je de slaapkamer binnen. De zon scheen door een kiertje tussen de gordijnen recht op jouw gezichtje en vertekende jouw contouren iets. Je straalde en had de blankste, zuiverste huid die ik ooit had gezien. Het was alsof ik met de seconde dieper door jouw vele lagen heen kon kijken, steeds dichterbij jouw innerlijke licht. Je was zo'n mooi meisje.

De man naast me in bed schrok, trok snel de dekens over ons heen en lachte. ‘Mandy, we zouden kloppen, weet je nog?’

Je haalde nonchalant je schouders op. Je had lang bruin haar en droeg een pyjama die net iets te groot was.

Mijn adem stakte in mijn keel.

Mandy?

Nee. Onmogelijk. Het was je haarkleur. Die was anders. Mijn Mandy was blond. En toch kon ik niet ontkennen dat de rest van jouw gezichtje vrijwel een kopie was van het meisje dat ik had begraven. De sproetjes rondom je neus, de kuiltjes in je wangen... Ik herkende onmiddellijk trekjes van mezelf.

Je deed een stap naar voren en keek mij en de man naast me vragend aan. ‘Mag ik het eerste cadeautje al uitpakken?’

De man grinnikte. ‘Alleen als je ons kunt vertellen hoe oud je vandaag bent geworden.’

Je stak vijf vingers in de lucht. ‘Zes jaar.’ Je glunderde, zoals alleen meisjes op die leeftijd dat kunnen.

Hoewel ik niet begreep wat er aan de hand was, deed ik mijn best mijn emoties de baas te blijven. Ik slikte de brok in mijn keel met moeite weg. Hoe vaak had ik wel niet over een moment zoals dit gedroomd?

Is dat het? Is dit een droom?

‘Goed genoeg,’ zei de man. ‘Maar wacht even tot wij erbij zijn, goed? Geef ons een paar minuutjes.’

Je knikte en rende de gang op.

De man legde een hand op mijn arm en wreef met zijn duim over mijn huid. ‘Schat? Alles in orde? Je ziet lijkbleek.’ De vrolijkheid was uit zijn stem verdwenen en maakte plaats voor bezorgdheid.

‘Wie...?’ stamelde ik. Opeens sloeg de paniek toe. Ik duwde zijn arm van me af en viel uit bed. Zo snel ik kon, stond ik op en rende de gang op.

Een gang die me niet bekend voorkwam.

Het feit dat ik naakt was, negeerde ik. Ik moest hier zo snel als ik kon weg.

‘Schat?’

Ik negeerde hem en rende verder. Jij stond op het punt de trap af te lopen, maar draaide je geschrokken om op het moment dat je mij achter je aan hoorde stormen. Ik snelde langs je heen, de trap af. Halverwege bleef ik roerloos staan. Ik voelde mijn hartslagbonzen tegen mijn slapen. Het was ijzig koud. Het was vroeg, de verwarming was nog niet aangeslagen. Vanaf de plek waar ik stond, was ik in staat een gedeelte van een raam te zien. Sneeuw. De straat was bedekt met een dik pak. Mijn knieën knikten. Toen ik de avond ervoor ging slapen, was het halverwege juni geweest!

Ben ik ontvoerd?

Het was de enige logische beredenering die mijn hersenen konden maken, al verklaarde dat de sneeuw allerm minst. De foto’s aan de muur weerlegden dat idee. De man uit de slaapkamer stond er meerdere keren op afgebeeld, net als jij, in de verschillende stadia van jouw nog zo prille leven. Ik stond hier en daar tussen jullie in, glimlachend.

Mijn hoofdpijn zwol aan. Wat was hier in godsnaam aan de hand?

‘Mama?’ Je stond bovenaan de trap en keek me onzeker aan.

Op het moment dat ik opnieuw trekjes van mijzelf in jou zag, schoot er een rilling over mijn rug. Ik zag niets terug van Jack. Was dat niet raar? Een kind moest toch ook kenmerken van haar vader hebben?

Maar die had je ook. Dat besefte ik toen de man haastig de overloop op kwam gerend en naast jou kwam staan, ook poedelnaakt. Jij had zijn ógen!

‘Jezus. Schat?’ Met paniek in zijn ogen keek hij me aan. ‘Wat is er toch?’

Ik voelde me licht in mijn hoofd. Alles begon te draaien.

Het werd zwart voor mijn ogen en ik zakte in elkaar.

Jack kwam de keuken uit en reikte me een glas wijn aan. ‘Hier. Misschien helpt dit tegen je humeur.’

Ik herkende zijn stem, maar kon hem niet duidelijk zien. Alles was wazig.

‘Je doet de laatste tijd zo vreemd en bent echt niet te genieten.’

Ik knipperde een paar keer met mijn ogen. Het werkte, al ging het langzaam. Versuft keek ik om me heen. Ik zat onderuitgezakt op een bank. Ik herkende de woonkamer, de puinhoop. Etensoverblijfselen lagen verspreid over de vloer: lege pizzadozen, plastic verpakkingen en blikjes bier. De boekenplanken en het doorgezakte bijzettafeltje, vol met stapels papieren, nog meer bierblikjes, sloffen sigaretten en de resten van een lijntje cocaïne, zaten onder een dikke laag stof. De bank was bekleed met een spreid. Hij plakte tegen mijn armen. De warme zomerzon scheen door het raam naar binnen en streekte mijn huid.

Mijn blik schoot naar de kalender aan de muur.

Juli?

‘Pak je het nog aan, of wat?’ Jack stond nog altijd voor me en gebaarde met zijn hoofd naar het glas. In zijn andere hand hield hij een blikje Heineken.

Ik rukte mijn blik weg van de kalender – hij stond vast op de verkeerde maand, er konden onmogelijk zomaar twee weken uit mijn geheugen gewist zijn – en trok het glas bijna uit zijn hand. ‘Ik heb net zo’n rare hallucinatie gehad.’ Nijdig keek ik hem aan. ‘Wat heb je met die coke gedaan?’

Jack schudde zijn hoofd en plofte naast me neer op de bank. ‘Je bent ongelooflijk, weet je dat?’

‘Hoezo?’

‘Mij overal de schuld van geven.’

‘Dat doe ik helemaal niet,’ beet ik hem toe.

‘Niet? Je doet niet anders sinds Mandy’s dood.’

‘Jij was bij haar op het moment dat het gebeurde, niet ik.’

‘Haar hart stopte ermee, Daan. Wat had ik daar verdomme nou aan kunnen doen?’ Hij stond op en smiet het blikje bier zo hard hij kon tegen de muur. Het goudkleurige vocht spatte eruit, liep langs de muur omlaag en verspreidde zich als een olievlek op het laminaat. Jack griste zijn jas van de vloer en liep naar de deur. ‘Weet je wat? Je zoekt het maar lekker uit. Ik heb hier geen zin meer in.’

Hij sloeg de deur zo hard achter zich dicht dat ik even dacht dat het houtwerk uit elkaar zou spatten.

De dagen daarna volgden elkaar snel op. Ik deed een vergeefse poging een baan te vinden en zat de rest van de dagen doelloos voor de televisie.

Ik kreeg je maar moeilijk uit mijn hoofd. Niet verwonderlijk. Of het nu echt was of niet, ik had je weer zien rondhuppelen, zien lachen. Dat was een voorrecht dat de moeders van overleden kinderen nooit kregen, behalve in hun dromen. En hoewel ik had besloten dat het dat ook was geweest, een levendige hallucinatie, koesterde ik hem.

Elke avond als ik naar bed ging, hoopte ik dat de droom zou terugkomen. Voordat ik in die andere wereld wakker was geworden, had ik drie van de experimentele pillen genomen die ik na de begrafenis van de huisarts had gekregen – hij had me verteld dat ze zouden helpen om jouw verlies een plekje te geven – in plaats van met Jack een flinke lijn coke te snuiven. Nu besloot ik meer pillen tot me te nemen en ook mijn drugsinname te verhogen. Het was het proberen

waard. Het zou op zijn minst de pijn verzachten die ik voelde omdat ik je nu misschien echt nooit meer zou zien. Althans, zo redeneerde ik. Het zal je niet verbazen dat het niet werkte.

Jack liet zich drie dagen later pas zien. Ik was niet verrast dat hij opeens weer voor de deur stond. Het was niet de eerste keer dat we ruzie hadden. Het was maar goed ook. Hij had tenminste nog een baan. Goed, hij was medewerker bij een pompstation, dus we waren niet in staat om voor een Ferrari te sparen, maar op dat moment waren basisbehoefte meer dan voldoende.

Hij had twee boodschappentassen in zijn handen.

Zonder een woord te zeggen nam ik ze van hem over en stalde ik alles uit op de tafel. ‘Geen bier?’

Jack schudde zijn hoofd. De wallen onder zijn ogen waren bijna nog groter dan die van mij. Zijn huid en haren waren vettig. Goddank hadden we foto’s, want ik kon me nauwelijks herinneren hoe hij er vroeger uit had gezien. Wel wist ik dat hij ooit aantrekkelijk was geweest, dat er een tijd was dat ik graag het bed met hem had gedeeld. Nu maakte dat idee me misselijk. Maar goed, dat was omgekeerd waarschijnlijk net zo. De enige reden waarom we steeds weer bij elkaar terugkwamen, was omdat we allebei instinctief wisten dat als we alleen bleven we binnen twee weken dood zouden zijn. Het had niets met liefde of genegenheid te maken, al een tijd niet meer, slechts met het kiezen tussen twee kwaden. Je zou het bijna overlevingsinstinct kunnen noemen. Maar soms waren er van die momenten dat een van ons de situatie wilde verbeteren. Dit was zo’n moment.

‘We stoppen ermee.’

‘Met de alcohol?’ vroeg ik.

‘Met alles. De alcohol, de drugs, dit leven.’ Hij zuchtte en plofte op de bank. ‘De vorige keer was het

net alsof je mij en de wereld om je heen totaal niet herkende. Dit kan niet langer zo.'

Dit kon al jaren niet meer zo. Dit gesprek hadden we al zeker twintig keer gevoerd. De eerste keer was jaren geleden, vlak voor Mandy's dood. Soms sneed ik het onderwerp aan, meestal hij, maar de uitkomst was altijd hetzelfde. We hielden het hooguit een week vol. Dus knikte ik slechts, liep naar hem toe en gaf hem een kus op zijn voorhoofd.

De volgende keer dat ik je zag was een week of twee later.

Ik slikte een pil en stond op het punt om onder de douche te stappen. De badkamer hing vol met stoom en ik moest over vuile kledingstukken van mij en Jack heen stappen om bij het douchegordijn te komen. Ik ging onder de douche staan en liet het warme water op mijn lichaam kletteren. Het voelde bevrijdend. Het was een van de weinige dingen die me dat gevoel nog kon geven. Ik stond er naar schatting al een kwartier met mijn ogen gesloten onder toen ik een stem hoorde.

'Mam?'

Ik opende mijn ogen en bleef als bevroren staan. Een gevoel van een hand die zich om mijn hart heen sloot en langzaam begon te knijpen, benam me de adem. Ik herkende de stem meteen. Een moeder vergeet die van haar kind nooit.

Het verkleurde douchegordijn was verdwenen. In plaats daarvan stond ik in een ruimte met een glazen wand. De tegeltjes op de wand waren groter, de badkamer zelf was groter, en er lag geen rommel op de vloer.

Ik draaide de kraan net op tijd dicht om jou opnieuw te horen.

'Mam, mag ik even binnenkomen?'

Mam?

Ik drukte me geschrokken tegen de tegeltjes en zag door de beslagen wand nog net het hoofd van een meisje tevoorschijn komen. Ondanks al die stoom herkende ik jou meteen. Dezelfde neus. Dezelfde kuiltjes in je wangen. Maar je was ouder. Ik schatte je een jaar of tien.

‘Ik ga aan de overkant bij Micha spelen, goed?’

Mijn tong voelde aan als een stuk leer. Mijn keel was droog. Ik slikte.

‘Papa zei dat ik het aan jou moest vragen.’

Ik zweeg.

‘Mama? Is alles goed?’ Je stapte de badkamer binnen. Je zag me en keek me geschrokken aan. ‘O, nee!’ Je draaide je meteen om. ‘Papa!’ Toen er geen reactie kwam, probeerde je het opnieuw, ditmaal luider. ‘Papa!’

Een paar tellen later hoorde ik voetstappen op de trap. Er kwam een man de badkamer in. Ik herkende hem, maar hij zag er anders uit dan de vorige keer. Er zaten rimpels in zijn ingevallen gezicht. Hij moest zeker tien kilo zijn afgevallen. Hij zag de angst en het onbegrip in mijn ogen en handelde direct.

‘Ga maar naar de overkant, Mandy.’ Hij probeerde kalm te blijven, maar kon de paniek in zijn stem niet maskeren.

‘Maar...’ stamelde het meisje. ‘En mama dan?’

‘Mandy, alsjeblieft...’

Even twijfelde je, daarna draaide je je om en rende je naar beneden. Je schoenen klikten op de houten trap.

De man kwam de doucheruimte binnen. Ik deed een poging om in de muur te verdwijnen. Een gil bleef steken in mijn keel. Hij pakte mijn handen, kneept zachtjes. ‘Het is weer gebeurd, nietwaar?’

Ik slikte opnieuw.

‘Weet je nog waar je bent? Wie ik ben?’

Ik schudde mijn hoofd.

Hij zuchtte. ‘Goed, luister. Mijn naam is Johan en ik -’

Ik trok mijn handen angstig terug en keek langs hem heen. Hij blokkeerde de weg, maar ik beredeneerde dat als ik hem hard genoeg zou duwen, ik misschien een kans zou maken uit de badkamer te ontsnappen.

Blijkbaar zag hij de angst in mijn ogen. ‘Hé, rustig maar... Ik doe je geen kwaad.’

Ik keek hem strak aan en probeerde af te lezen of ik hem kon vertrouwen.

Hij zuchtte. ‘Luister. Een paar jaar geleden wist jij je ook niets meer te herinneren. Je haalde werkelijkheid en fantasie door elkaar, had het erover dat je een vriend had genaamd Jack en dat Mandy dood was. Al je herinneringen aan dit leven, met mij en Mandy, waren weg. De artsen wisten niet precies wat je had. Ze dachten eerst aan de ziekte van Alzheimer. Eén dokter had het zelfs over een nieuwe variant, het syndroom van Susac, maar daarbij gaat het geheugen in de meeste gevallen hooguit vierentwintig uur terug. Dat heb jij niet. Jij kunt je alles prima herinneren en bent in staat nieuwe herinneringen vast te houden. Het is net alsof je hersenen van de een op andere dag besluiten op de resetknop te drukken.’ Zijn stem werd dik. Hij slikte. Het was duidelijk dat hij moeite had om dit te vertellen. ‘Het kostte me ruim vier weken om je vertrouwen weer terug te winnen. Je herinneringen waren weg, maar met behulp van foto’s en verhalen kon ik je een hoop duidelijk maken over je verleden. Na een paar maanden ging ik zelfs opnieuw voor je op mijn knieën. Ik wilde zien of die nieuwe versie van jou net zoveel van mij hield als de oude.’

Die blik in zijn ogen... Hij straalde zoveel pijn uit dat het me bij mijn keel greep. Ik kreeg nog altijd geen woord uit mijn keel.

Gepijnigd keek hij weg. ‘Mandy kreeg er niet zoveel van mee. Ze was te jong. Maar ditmaal...’

Ik zocht de kracht in mijn stem. ‘Ik...’

Hij pakte mijn vingers, voorzichtig.

Ik stond het toe. Gek genoeg geloofde ik hem. Ondanks de bizarre situatie voelde ik me bij hem op mijn gemak, meer nog dan ik me ooit bij Jack had gevoeld. Ik voelde me thuis. Dat was wellicht net zo raar als veelzeggend.

Daar waar ik de vorige keer dacht dat het een droom of een slechte trip was, veroorzaakt door de drugs, was ik er deze keer minder zeker van. Niet in de laatste plaats omdat ik bijna drie weken in deze wereld bleef. Ik ging er naar bed en werd er ook gewoon weer wakker, met Johan naast me en met jou, mijn meisje, twee deuren verder. Ik begon zelfs te twijfelen welke werkelijkheid echt was. Deze, of die met Jack. Het is vreemd wat zoiets met je perspectief kan doen. Jullie waren er wel zeker van. Dit was echt, dat met Jack de droom, maar dat was logisch aangezien jullie onderdeel uitmaakten van deze wereld.

Jullie waren niet de enigen die ouder waren. Ook mijn vel zat lossier rondom mijn botten en ik was sneller moe dan ik gewend was. Johan vertelde me dat ik veertig was. Dat betekende dat ik van het een op het andere moment acht jaar ouder was geworden!

We begonnen opnieuw, dat was Johans plan. Hij zei dat hij te veel van mij hield om het op te geven. Hij vertelde me over ons verleden en stelde me voor aan onze vrienden. Dat laatste was misschien nog wel het lastigste. Hij had ze al ingelicht, dus ze wisten van de situatie, maar daardoor waren onze gesprekken heel oppervlakkig. Niet zo vreemd ook. Wat moest je zeggen tegen iemand die je een paar dagen eerder nog tot een van je beste vriendinnen had gerekend en die je nu

niet herkende?

Johan nam de tijd en langzaam begon ik te ontdoeien, mijn draai te vinden, al begreep ik nog steeds niet hoe ik herinneringen kon hebben aan een bestaan dat ik volgens jullie nooit had gehad.

Voor jou was het misschien nog wel het lastigst. Hoewel jij je best deed, was het als tienjarige moeilijk te begrijpen dat je moeder zich niets meer wist te herinneren. Maar onder jouw vaders begeleiding wist je bewonderenswaardig veel geduld op te brengen. Je nam me mee naar jouw school en naar de hockeyvereniging waar je me liet zien hoe goed je was. Ik was zo ontzettend trots. Niet alleen op jou, maar ook op Johan. Goed, hij was psycholoog en dat was waarschijnlijk ook de reden waarom hij zoveel geduld en begrip kon opbrengen. Hij hielp niet alleen mij, maar ook honderden andere mensen. Zijn praktijk stond zo hoog aangeschreven dat zijn agenda voor maanden vol stond. Ik kende hem op dat moment te kort om mijn gevoelens voor hem volledig te begrijpen. Nu terugkijkend, moet ik op dat moment vlinders in mijn buik hebben gehad. Het was het totale plaatje; de manier waarop hij naar mij keek, hoe hij met mij en mijn situatie omging, zijn stevige, beschermende armen...

Net op het moment dat ik me in jullie wereld comfortabel begon te voelen, werd ik er weer ruw uitgethaald.

Het ene moment zat ik met jou op mijn schoot en Johan naast me op de bank, kijkend naar een film, het volgende bevond ik me in een restaurant, tegenover een oude bekende.

Hij nam een slok van zijn bier en glimlachte naar me. ‘Ongelofelijk, nietwaar?’

‘Jack?’ Ik knipperde met mijn ogen en keek verbaasd om me heen. Het was druk in het restaurant.

Vrijwel alle tafeltjes waren bezet. Het zag er chic uit, duur. Duurder dan wij ons normaal gesproken konden veroorloven.

‘Wat gaan we als eerste met het geld doen?’

‘Geld?’ Nog altijd keek ik om me heen.

‘Met de tien miljoen!’ Hij lachte. ‘Ik zeg het je, ik zal nooit meer roepen dat je geen kans maakt als je meedoet met de loterij.’ Hij sneed een stukje van zijn steak af, prikte hem op zijn vork en wees ermee naar haar. ‘Misschien dat dit gaat helpen met het vasthouden van herinneringen en meer rust zal scheppen in je bovenkamer.’ De glimlach op zijn gezicht werd nog wat groter. ‘Ik zat te denken aan een nieuw huis en een mooie auto. Laten we daarmee beginnen, vind je ook niet? O, en een mooi pak. Ik zie er verdomme niet uit zo.’ Hij knikte naar de andere mensen in het restaurant, die allemaal gekleed waren alsof ze een afspraak met de koning hadden. ‘Zeker niet vergeleken bij hen.’

De reflectie van mijn gezicht in het serviesgoed liet me met een kreet opstaan.

‘Daniëlle?’ Vragend keek Jack me aan.

Ik negeerde hem en rende bij het tafeltje vandaan. Ik botste tegen een ober op. ‘Toilet,’ stamelde ik.

De man wees in de richting van de gang en ik stormde die kant op. Eenmaal binnen bleef ik minutenlang voor de spiegel staan. Ik gooide water in mijn gezicht en wreef in mijn ogen.

Mijn huid zat weer strakker en er waren geen tekenen van rimpels. Ik griste de mobiel uit mijn broekzak en staarde naar de datum.

Sinds de laatste keer dat ik Jack had gezien, waren er slechts drie dagen verstreken.

Ik was weer tweeëndertig.

De wereld draaide door, maar omdat ik me niets kon herinneren van het feit dat we tien miljoen hadden ge-

wonnen, was het leven met Jack bijna net zo vreemd als dat met jou en Johan, al waren de omgeving en de mensen voor mij natuurlijk bekender.

Jack vertelde me dat hij blij was dat ik me, in zijn woorden, weer een beetje normaal wist te gedragen. Maar als ik vroeg wat er in zijn ogen de afgelopen tijd dan precies was gebeurd, zei hij: ‘Het was net als- of je je niets meer kon herinneren en ik een volslagen vreemde voor je was.’ Vervolgens haalde hij ongeïnteresseerd zijn schouders op. ‘Het kwam vast door de drugs.’

Ik besloot hem te vertellen wat er met mij was gebeurd. Natuurlijk geloofde hij mijn verhaal niet. Hij maakte simpelweg opnieuw een afspraak voor me bij de arts. Ik wist niet of ik daar nu zo blij mee moest zijn en had eigenlijk op meer begrip gehoopt. Jack bekommerde zich nauwelijks om mij, schoof het probleem slechts van zich af. Hij was meer bezig met wat we ons nu allemaal konden veroorloven. Mij interesseerde het niets. Goed, het geld maakte alles makkelijker, maar ik miste het gevoel geliefd te zijn. Jack zag me nauwelijks staan en had meer interesse voor andere vrouwen. Niet dat hij vreemdging – daar had hij het lef niet voor – maar er werd ook geen moeite gedaan om onze relatie te herstellen. Er was ook geen haar op mijn hoofd die daaraan dacht. Het was niet dat ik geen gevoelens voor hem had, maar het was niet zoals vroeger.

Toch durfde ik op dat moment niet bij hem weg te gaan. We gingen op huizenjacht, vonden een prachtige pandje en twee maanden later trokken we erin. En, eerlijk is eerlijk, het ging beter met onze relatie, al was er geen sprake van houden van. Ik hield me voor dat dat misschien nog zou komen, dat we onze passie zouden hervinden, mits ik alles in mijn bovenkamer op een rijtje zou krijgen.

Ik had meerdere sessies met de arts en liet me ervan

overtuigen dat de hallucinaties veroorzaakt werden door de stress van de afgelopen jaren. De arts vertelde me dat de waanbeelden onmogelijk een gevolg konden zijn van de experimentele pillen die hij me had voorgeschoteld. Die zouden me juist rust moeten bezorgen. Ik geloofde hem niet. Hij vertelde me dat ik de pillen moest blijven slikken, dat het verwerken van een trauma tijd nodig had. Ik deed wat hij zei. Niet omdat ik op dit punt snakke naar die rust, maar meer in de hoop dat mijn gevoel het bij het juiste eind had en de inhoud van die capsules me terug naar jou en Johan zou brengen. Ik kon jullie immers nooit helemaal uit mijn geheugen wissen.

Kan je hunkeren naar een waanbeeld? Is er een manier om te forceren dat je er weer in terecht komt?

Ik miste jou en Johan. Het leven met jullie was alles waar ik van had gedroomd. Misschien waren de keren dat ik bij je was inderdaad niets meer dan een zinsbegoocheling, maar dromen kunnen soms een fijnere leefomgeving zijn dan de echte wereld. Wellicht had het ook te maken met het feit dat mijn leven en de relatie met Jack een puinhoop waren, zelfs nadat we dat geld hadden gewonnen. De aard van het beestje veranderde je niet en verslaving is een lastige tegenstander.

Door het geld waren alle remmen los, kregen we het goede spul. Drugs, alcohol, alles. Ik wist me in het begin nog redelijk in te houden, maar doordat ik Jack steeds verder zag afglijden en ik over jullie bleef dromen, ging ook ik eraan onderdoor. In vergelijking met het echte leven voelde ik me in jullie wereld gelukzalig, vooral omdat jij daar was. Die gedachte, die hunkering bij jou en je vader te zijn, begon mijn leven te beheersen.

Ik slikte de voorgeschreven pillen als snoepjes, tot zelfs de arts zag hoe ik eraan toe was en een maximum instelde van wat ik mee kon krijgen. Ik herinner me de

woede die zijn beslissing in me losmaakte. Wat dacht die klootzak wel niet? Ik kon toch verdomme zelf wel besluiten wat en hoeveel ik naar binnen werkte? Het zorgde er alleen maar voor dat ik nog meer mijn heil zocht in de middelen die nog wel voor handen waren. Ik trok het niet en ging zelfs zo ver dat ik besloot me vrijwillig te laten opnemen in een afkickkliniek. Jack niet, die bleef volhouden dat hij het onder controle had.

Twee dagen voor mijn opname werd ik opnieuw jullie wereld in gesleurd.

--- Lees verder in het boek ---